

Butlletí 200

Facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia

31 de març de 2022

En aquest butlletí

- **El concepte del mes:** Llistes obertes
- **Coneix la Facultat:** Celebrem el butlletí núm. 200
- **La veu de...**
- **Notícies**

Celebració del 8M: Facultats amb ulls de dona

No saps a qui votar? Parlem amb les candidatures de l'alumnat!

El Saló d'Ensenyament d'enguany ha estat un èxit!

Un informe de l'ICE-UAB proposa redefinir les tutories universitàries

Sessió Pla Europeu de Recuperació i Resiliència (Next Generation EU)

El concepte del mes: Llistes obertes

La forma de vot és l'operació física que realitza el votant en exercir el sufragi. Hi ha tres formes de vot: el vot personalitzat (on el votant marca el nom d'un candidat, [com al Regne Unit](#)), el vot preferencial (on el votant ordena els candidats de més a menys preferit, [com a Irlanda](#)), i la forma de vot que ens interessa aquí: el vot de llista. Al vot de llista, s'escull una d'entre múltiples candidatures que han confeccionat prèviament els partits, tal com fem a les eleccions catalanes. En principi, el vot de llista no permet que el votant modifiqui la llista de cap manera, per la qual cosa sol denominar-se llista tancada i bloquejada.

La llista tancada afavoreix la consolidació dels partits, permet confegir candidatures per criteris complementaris a la mera popularitat (incorporant dones, joves, minories ètniques, etc.), permet confegir grups parlamentaris més coherents (per exemple, incorporant-hi experts) i ideològicament cohesionats. La llista tancada ha estat criticada perquè restringeix la capacitat de decisió del ciutadà i perquè l'aparell del partit té capacitat per a infiltrar-hi candidats amb mèrits dubtosos. Però la seva conseqüència més rellevant és que, en usar-la, l'elector sol establir un vincle psicològic més amb el partit que no pas amb els electes individuals. Això propicia que l'elector acabi reelegint (o no) els diputats sense avaluar la seva feina personal. I com que els partits acaben gaudint del monopoli de la representació política, els diputats solen obeir disciplinadament les consignes de l'aparell per no veure's fora de les llistes del partit.

Una alternativa que podria redreçar algun dels problemes al·ludits és una variant del vot personalitzat (múltiple) en què l'elector marca diversos noms, com al Senat espanyol. Però el preu a pagar és molt car, ja que aquesta forma de vot sol impedir la proporcionalitat. De fet, l'objectiu primigeni del vot de llista era possibilitar la proporcionalitat que semblaven no oferir altres formes de vot. Per corregir els problemes de la llista tancada amb més enginy, s'han ideat la llista desbloquejada, la llista oberta i el *panachage*.

La llista desbloquejada permet que l'elector esmeni la llista confegida pel partit bé "tatxant" un nom o bé expressant una preferència especial per algun d'ells, [tal com fan a Àustria](#). D'aquesta manera, els candidats poden retrocedir o avançar la seva posició en la llista. Les llistes desbloquejades propicien que els candidats desenvolupin més lligams a l'exterior del partit per tal d'aconseguir millors posicions: es preocupen de la feina al districte, dels interessos dels ciutadans, desenvolupen lligams amb grups d'interès, associacions, mitjans de comunicació locals, etc. Per altra banda, desbloquejar les llistes pot danyar la cohesió dels partits, ja que els candidats estaran interessats en competir entre ells per endur-se un dels escons del partit.

En la llista oberta, els ciutadans només voten a un candidat, però aquest vot també es comptabilitza com un vot al partit que l'ha presentat, [com per exemple a Finlàndia](#). S'assembla molt al vot personalitzat, però aquí, a cada partit se li comptabilitzen tants vots com han rebut els seus candidats i, en funció d'això, se li assigna un nombre proporcional d'escons. Aquests escons són coberts pels candidats d'aquest partit que han rebut més vots de la ciutadania. Amb l'obertura de les llistes, els partits perden el monopoli de la representació política, ja que les persones obtenen,

com a mínim, tanta importància com els partits. L'elegit obté de l'elector una confiança de caire individual, ja que l'elector ha escollit precisament el seu nom particular i no necessàriament el del seu partit. Per tant, ell tot sol esdevindria el responsable únic de la seva acció política. Això acabaria provocant una major preocupació l'electe per satisfer les necessitats dels seus electors, car només d'això dependria la seva reelecció. La comunicació directe dels diputats amb els electors també facilitaria que la problemàtica més immediata i local arribés al Parlament.

Aquest avantatge també pot esdevenir un problema. Aquesta relació personal pot acabar en una relació de tipus clientelar, en la qual l'elector vota el candidat que li pot solucionar alguns problemes privats que no tenen res a veure amb la contesa electoral. En democràcies febles, això posa en situació de privilegi alguns cacics locals que, amb el temps, esdevenen candidats pràcticament únics. D'aquesta manera s'anul·la la representativitat de les eleccions i, potser pitjor, es refermen els feus personals en mans dels cacics locals. A Finlàndia funciona molt bé, a Sri Lanka no tant. Per altra banda, l'obertura de llistes pot complicar la consolidació dels partits perquè dilueix els lligams entre votants i partits.

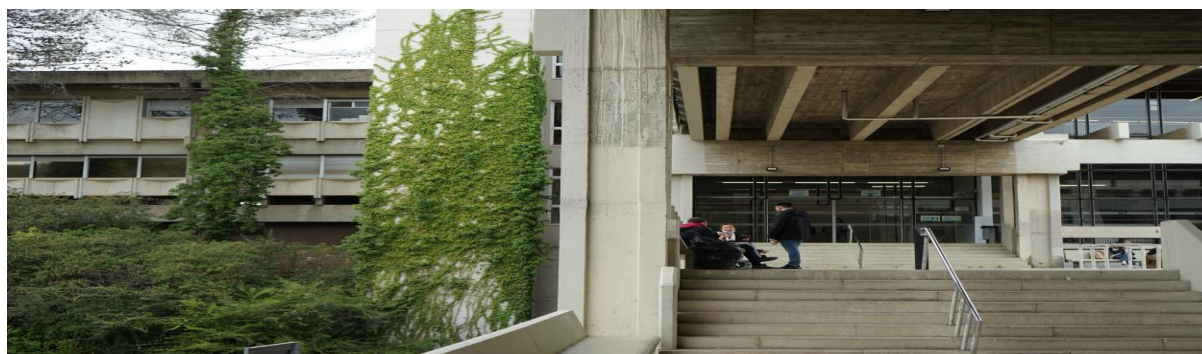
Finalment, el *panachage* permet que l'elector "tatxi" candidats de la llista i els substitueixi per candidats d'altres llistes o per candidats independents, com fan a Suïssa. Al *panachage* se li poden aplicar les mateixes conseqüències que a la llista oberta però també pot provocar alguns resultats paradoxals, com per exemple, que el noms dels diputats que ha obtingut un partit siguin decidits pels votants dels altres partits, o que una corrent interna minoritària es quedi amb la major part dels escons del seu partit.

Podeu trobar tota aquesta informació a la [Guia del Sistema Electoral](#) del Servei de Publicacions de la UAB.

Agustí Bosch

Professor del Departament de Dret Públic i Ciència Política

Coneix la Facultat: Celebrem el butlletí número 200

En el marc de celebració del butlletí núm. 200, hem entrevistat a tres dels quatre degans i deganes de la Facultat; el Dr. Salvador Cardús, que va impulsar el butlletí, el Dr. Joan Botella, que va ocupar el càrrec en dues ocasions, el 1990 i el 2011, i la Dra. Olga Serradell, actual degana de la Facultat. Volem conèixer i entendre els inicis i l'evolució del butlletí, i reflexionar sobre la comunicació com a principi essencial del funcionament d'una institució.

L'equip de deganat de Salvador Cardús, que va assumir el mandat en anys molt convulsos amb el conflicte pel Pla Bolonya, va presentar un programa amb compromisos precisos i amb criteris d'avaluació pel final del mandat, per saber si s'havien dut a terme. Dels tres grans àmbits plantejats, un era el de la comunicació: "Per a mi era molt important fer una reflexió sobre les estratègies comunicatives de la Facultat, que fins al moment no havien estat massa rellevants". Amb l'ajuda d'una persona que havia estudiat Sociologia de la comunicació i que van poder remunerar amb uns diners sobrants d'una recerca pròpia, van vertebrar un pla de comunicació global que contemplava totes les accions comunicatives que es duïen a terme al llarg de l'any per protocol·litzar-les. "En destacaria tres accions. Una va ser el butlletí per afavorir la comunicació interna i crear xarxa. L'altre va ser recuperar l'acte de graduació que feia molts anys que no es feia. I per últim, vam replantejar el que eren les accions comunicatives de l'acte d'acollida d'estudiants. Tanmateix, del butlletí és del que estic més satisfet".

En finalitzar el seu mandat, va arribar per segon cop al càrrec en Joan Botella, que va formar part del petit grup de persones fundadores de la facultat: "el primer (mandat) es trobava en la fase inicial de la facultat, així que era una cosa molt petita, tothom es coneixia i hi havia un cert esperit de pioners". Vint anys després, afirma, ja hi havia una estructura més consolidada, una certa rutina i "semblava que hi havia menys passió i integració entre professors i alumnes". A més a més, aquest segon mandat va coincidir amb els inicis de la crisi que, segons diu Botella, es va viure amb complicacions: "els estudiants de la universitat en general i de la nostra facultat en concret, procedeixen d'estrats socioeconòmics més aviat modestos, i vam veure que la gent que es matriculava a terminis tenien moltes vegades dificultats per cobrir els pagaments".

Assolint el mandat amb una certa crisi política a la facultat i una de social i econòmica que va començar el 2010, va creure que "calia que les decisions s'expliquessin molt i molt bé perquè tothom les entengués, tot i que amb alguna dificultat per la precarietat de recursos". A més d'aquesta forta necessitat de potenciar la comunicació interna, també destaca que era important buscar espais comuns o generar interès per temes generals. Partint d'aquestes dues premisses, el butlletí va ser el mitjà i van impulsar una nova secció d'editorial amb l'objectiu de parlar de temes d'actualitat; "quan jo era degà, vam accentuar més aquest paper de 'gran barrufet' [...] va coincidir que van morir alguns grans noms de la ciència política i de la sociologia i jo m'encarregava de fer un article

comentant qui eren, per exemple: això servia per posar en relleu elements que poguessin ser compartits per les diverses tribus acadèmiques que convivia aquí".

L'actual degana, Olga Serradell, valora que el món ha canviat molt en els últims quinze anys i que, per tant, la facultat s'ha hagut d'adaptar a aquests canvis: "En Salvador va decidir crear aquesta eina comunicativa que ens han valorat molt bé a les acreditacions i a la qual tots els degans li hem donat molta importància, però no va ser fins al mandat de la Laura Feliu, per exemple, que es van aconseguir reactivar les xarxes també". Així doncs, Serradell creu que aquesta capacitat d'adaptació ha fet que l'estratègia comunicativa hagi anat evolucionant cap a millor al llarg del temps. Amb la configuració de l'equip actual de deganat, la degana ha incorporat la comunicació en uns dels vicedegans. El de professionalització i TFG, per poder tenir un referent acadèmic, i s'ha modificat el format de la web de la facultat i del butlletí. Pel que fa al contingut, creu que "l'actual butlletí té un caire més informatiu a diferència del que potser es feia durant el mandat del Dr. Cardús que publicava els articles, [...] són diferents maneres de fer".

En aquestes tres etapes diferents del butlletí que ens expliquen el Dr. Cardús, el Dr. Botella i la Dra. Serradell, els dos exdegans i l'actual degana coincideixen també en el fet que el butlletí té funcionalitats que van més enllà de les que ens imaginem. A causa de la predominança de la investigació, a la facultat acostumen a formar-se cercles petits i tancats amb poc contacte entre ells, que no llegeixen les mateixes coses, afirma el Dr. Botella, i per això el butlletí és un mitjà per aconseguir promoure el valor de la docència i crear referències compartides dins la facultat; "estic convençut que la comunicació és una peça importantíssima de la gestió pública en general i en particular de la universitat perquè és un dels medis més igualitaris que hi ha: tots som majors d'edat, no hi ha jerarquia i té lloc un intercanvi acadèmic, així que aquí és molt més important que hi hagi circuits de comunicació oberts".

Per la seva part, la Dra. Serradell creu que en aquest punt d'unió és on es plasma, també, la diversitat que existeix a la Facultat. Destaca el concepte del mes com a secció que permet visibilitzar les contribucions acadèmiques i científiques que estan fent diversos membres de la facultat, que poden ser totalment diferents; "jo ens animo a mantenir viva aquesta eina que ens uneix i ens manté informats sobre l'entorn que compartim diàriament", afirmava el Dr. Cardús.

Però tot i les rellevants transformacions del Butlletí actual, els tres reconeixen una certa necessitat "d'evolucionar cap a un format més atrevit, més actual", com diu el Dr. Cardús; "el format de revista clàssic, transportat al correu electrònic, la gent ja no el llegim. Volem l'accés a la informació de manera més immediata"; "el butlletí és una publicació unitària que pot ser llegida per gent molt diferent, [...] però s'ha de replantejar el format i adaptar-lo als nous models de consum de la informació" valorava el Dr. Botella. Per la seva banda, l'Olga Serradell afegia que un punt clau podrien ser les xarxes socials, fer-ne més ressò i difusió perquè els diferents continguts poguessin arribar a més persones; "totes les institucions estan preocupades per les xarxes i la comunicació, jo penso que és normal que sigui un àmbit prioritari. [...] Nosaltres amb el butlletí, d'alguna manera recopilem cada mes el més important i això és un històric que podem consultar sempre".

Tanmateix, la creació i la continuïtat aconseguida amb el butlletí han estat tot un repte comunicatiu pels diferents equips de deganat que han hagut de treballar per adaptar-se a les noves circumstàncies i dissenyar noves estratègies comunicatives amb l'objectiu d'esdevenir un millor centre i una millor institució. Celebrem amb ells el núm. 200, enhorabona!

Laura Dueñas

Becària de Comunicació

La veu de...

A la Facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia ens encanta innovar! A principis de curs vam inaugurar una nova secció del butlletí que vàrem anomenar "Coneix la Facultat" amb l'objectiu d'explicar el funcionament intern de la facultat, què s'hi fa i visibilitzar les tasques de les persones que en formen part per crear sinergia.

Donat l'èxit d'aquesta primer aposta, que ha resultat d'allò més interessant pels lectors i ens ha permès connectar amb serveis, persones i experiències, hem volgut anar més enllà. Coincidint amb la celebració del butlletí número 200, i perquè creiem en la comunicació com a principi essencial per un bon funcionament de la institució, inaugurarem la secció "La veu de..." com espai perquè l'alumnat pugui compartir allò que l'inquieti, sigui un text personal, acadèmic o una reflexió sobre l'actualitat.

El primer article de la secció és d'en Pau Sanz Armengol, estudiant de Ciència Política i Gestió Pública, que amb una mirada personal reflexiona sobre l'ús social de la llengua catalana. Esperem que us engresqui! Podeu enviar les vostres aportacions a comunicacio.fcps@uab.cat.

Parlar català és militància

Ahir, a mig camí de la feina, se'm va acudir que al llarg de la meua jornada laboral, faria un d'aquests estudis pseudocientífics de poc rigor. Vaig decidir comptabilitzar quantes converses alienes a mi eren en castellà i quantes eren en català. No és que fos el meu primer dia ni molt menys, però mai hi havia parat atenció. A l'entrar hi havia aquell rum-rum que comporta tota conversa irrellevant digne d'un dia feiner a les vuit del matí: plenes de compromís per fer menys incòmode les esperes davant la màquina de cafè. El "ostia, hoy costará" i el "¿has visto los horarios de abril?". La qüestió és que només una de les cinc o sis de les que vaig parar l'orella abans d'asseure'm, eren en català. I més o menys aquesta va ser la proporció que es va anar mantenint al llarg del dia, als descansos, al lavabo, al menjador, o fumant. Però aquest problema és relatiu si es compara amb el fet que quan jo era part d'una de les converses, si parlava en català, amb més o menys mala cara, tothom acabava canviant. O intentant-ho.

Tot plegat em va recordar al que va explicar Quim Monzó en una entrevista farà cosa d'una setmana:

"Hi ha dos fills, o dos nets, que eren petits, quan vaig començar a anar al restaurant (xinès). No aixecaven dos pams de terra. De vegades, quan jo sortia a fer un cigarro, sortien com per buscar conversa. Bé, aquests nois ja han passat per l'escola i parlen un català excel·lent... Doncs evidentment, cap putxo català d'aquests que hi va, se'ls hi adreça en català, perquè és clar, 'com que veuen que són xinesos'...'No siguem violents i li parlem en català'. Deuen pensar: 'I llavors, per què collons he estudiat aquesta llengua?'".

Cal assumir responsabilitats. L'ús del català, per molta gent s'ha convertit en un ús selectiu guiat per la comoditat i l'aparença: segons a qui em dirigeixo, on soc, i quines són les circumstàncies que

me'n volten decidiré si el parlo o no. Evidentment, tothom podria parlar el castellà directament. No conec a ningú que s'hagi educat a l'escola pública catalana i no pugui fer-ho. I és que inclús de petits, més enllà de l'escola, a casa escoltàvem la SER i Catalunya Ràdio. Quan sopàvem a casa l'àvia, miràvem el Sàlvame i a les nou ens obligava a canviar de pressa a TV3: "perquè fan les notícies, nen". Hem conviscut constantment tant amb l'una com l'altra. A l'escola, no recordo mai haver sentit els professors de matemàtiques, socials o educació física parlar en castellà, però és obvi que ningú discutia, que a castellà, es parlés castellà. I evidentment que el vam aprendre. Amb la llengua, cal anar més enllà de l'escola. De fet qui sempre recolza les seves solucions, sigui el problema que sigui, en l'educació, sol ser perquè no té cap mena de solució real. El problema no és l'escola, ni la immersió, ni el sistema educatiu. El problema real, és que el castellà ha anat esdevingut la llengua còmode.

Per tant, i veient el que hem vist aquesta setmana, la llengua no la salvarà la classe política per nosaltres: la llengua no es pot salvar amb percentatges i pactes, fotos i discursos ensucrats i buits de contingut. La llengua no la salvaran les institucions. I que les escoles assumeixin tota la responsabilitat, com explicava, tampoc és la solució. La llengua només es pot salvar parlant-la. Parlant-la al bar xinès i a la feina, al carrer i a casa. Per suposat no se la salvarà canviant constantment segons aparença i comoditat. El desús mai pot ser degut a la comoditat. Si una llengua no és quotidianitat, és mor. I si parlar català ha esdevingut militància (si és que no ho ha estat sempre), cal militar. I no cansar-se'n mai.

Pau Sanz

Alumne de Ciència Política i Gestió Pública i UABer

Notícies

Facultats amb ulls de dona

El passat 9 de març va tenir lloc l'acte titulat "**Facultats amb ulls de dona**", organitzat per la Comissió d'Igualtat de la Facultat per commemorar el Dia Internacional de les Dones Treballadores. L'acte va

comptar amb la Teresa Sordé, presidenta de la Comissió d'Igualtat, **com a moderadora**, i les ponències de tres deganes de la UAB; la Gemma Garcia de la Facultat de Ciències, la Judith Panadés de la Facultat d'Economia i Empresa i l'Olga Serradell, de la Facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia.

Teresa Sordé va donar la benvinguda destacant que, cada any, al voltant del 8 de març, s'acostuma a parlar de la prevalença de la desigualtat en la nostra societat, i afirmava que "l'acadèmia i la universitat no n'és cap excepció"; "si mirem dades de la comissió europea sobre caps d'universitats, veiem que en dades del 2019 les dones que ocupen aquests càrrecs no arriben al 18%". Destacava, també, que a la Autònoma s'ha fet camí però que encara queda molt per fer, amb 13 facultats de les quals 6 estan dirigides per dones. La taula rodona s'iniciava amb la primera pregunta sobre quins eren els principals reptes als que havien hagut de fer front les tres deganes estan al capdavant de la facultat.

D'una banda, la Dra. Gemma García, **primera degana dona a la seva facultat**, destacava irònicament que estava sent un "mandat molt tranquil" tenint en compte que va iniciar-lo al 2019, just quan sortia la sentència de l'1 d'octubre. Després de pensar que a partir d'aquell moment tot aniria bé, arribava la pandèmia, després el ciberatac i que, quan semblava que res més podia passar, "ens trobem a les portes d'una tercera guerra mundial". Considerava que el primer repte va ser "**buscar el manual d'instruccions de què és el que fa un degà o una degana perquè ningú t'ho explica**" però que el més important i el que, segons ella, ha estat compartit amb la resta de facultats, ha estat el de "**gestionar la misèria**": "**estem en un moment on no hi ha recursos i en el que et trobes apagant focs cada dia**".

Per altra banda, la Dra. Olga Serradell destacava que de 10 mandats que hi ha hagut a la facultat, només 3 han estat presidits per dones com la Laura Feliu, en el mandat anterior, que fou un referent molt important per ella. Explicava que, en alguna reunió amb responsables d'institucions acadèmiques on era la única dona, havia arribat a sentir que "no encaixava": "**primer és que puguis intervenir, després argumentar la teva posició**" que molts cops "**requereix un sobreesforç**". A partir de la seva experiència, **reflexionava sobre el concepte d'autoritat, que està connectat amb la idea tradicional de masculinitat**, i sobre "les tres P's de Weber: Poder, Prestigi i Privilegi": "**que queden debilitats si la persona que ocupa el càrrec és dona**".

Finalment, la Dra. Judith Penedés, la segona dona en ocupar aquest càrrec, reconeixia que quan estudiava a la seva Facultat, ignorava que hi hagués diferències pel que fa al gènere però que havia estat amb el temps i l'evolució professional que havia entès el que en diuen "**el sostre de vidre**"; "estem acostumats a veure en els mitjans de comunicació economistes homes, però també hi ha dones". En una facultat en la que la majoria de graus estan "molt masculinitzats", per la Judith un repte a destacar pel seu mandat ha estat "oferir a les alumnes de la meva facultat una motivació extra per fer-les saber que ho poden fer molt bé, uns models amb qui emmirallar-se". Una de les iniciatives ha estat la tria anual d'una dona d'aquest àmbit d'estudi per homenatjar-la.

Amb una mirada al futur, la següent pregunta els plantejava quin eren els reptes en els que treballarien els següents mesos. La Dra. Gemma García destacava la importància de que calien "**diners**"; "**s'han d'augmentar els pressupostos al sistema d'universitats**" i assumir un canvi de paradigma "**a les universitats també es fa recerca i calen més recursos**". A més, afirmava que li agradaria una universitat on és pogués parlar "de talent i d'innovació però on desapareixes la paraula 'meritocràcia' [...] s'ha confós la 'meritocràcia' amb una 'competició per mèrits'; "**el mèrit més gran és tenir temps, tenir algú a casa que s'està ocupant de la família, de la compra, dels**

hàbits [...] a ningú ens agrada perdre un privilegi” però afegia que calia **“entendre el problema en el seu context general i global”**.

Per la seva banda, la Dra. Olga Serradell considerava un gran repte de les universitats combatre l’assetjament sexual per assolir l’excel·lència i millorar i augmentar el prestigi internacional; **“les millors universitats del món promouen i recolzen els moviments *Me Too*”**. **“El problema no són els protocols sinó a qui s’escull”**, ja que sovint en aquesta tria s’invisibilitza i es margina a les científiques que ocupen les primeres posicions en *Gender Violence* i que més recolzen a les víctimes.

La Dra. Judith Penedés afirmava que un dels reptes que es plantegen en el seu mandat és **“potenciar la creativitat i el talent”**; **“hi ha moltes idees per explotar que encara no sabem”**, per això **“s’han de recollir totes les iniciatives”**. A més, afegia com a missatge al seu alumnat que **“l’especulació no dona valor, està molt bé guanyar diners però has d’aportar alguna cosa”**.

L’acte va finalitzar amb un torn de preguntes amb els que es va poder establir debat. Un acte que, des d’una mirada personal i inclusiva, va ser niu de reivindicació i font, també, d’esperança pel futur.

Laura Dueñas

Becària de Comunicació

No saps a qui votar? Parlem amb les candidatures de l’alumnat!

ELECCIONS A LA JUNTA DE LA FACULTAT
FACULTAT DE CIÈNCIES POLÍTiques I DE SOCIOLOGIA
UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

RENOVACIÓ DELS 15 REPRESENTANTS DE L'ALUMNAT (SECTOR C) 2022
Tota la informació i formularis a

Segueix-nos a @politiquesUAB

Des de la Facultat, ens hem posat en contacte amb les candidatures per les eleccions del sector C per conèixer una mica millor els seus propòsits. Us fem una breu pinzellada dels programes dels qui hi han participat.

Com cada any, el “sector C” de la Junta s’ha de renovar, per tal de donar el relleu en la seva tasca de representació dels estudiants de la Facultat, als nous estudiants ingressats. El dia 23 de febrer es reiniciava el calendari electoral, suspès a causa de l’atac informàtic, per renovar aquest 15 membres de l’alumnat que formen part de la Junta de Facultat.

Des de fa uns anys, les eleccions es fan de forma telemàtica, i això inclou tot el procés electoral, des de la publicació del cens fins a la votació. És especialment important que els estudiants s’impliquin i participin en tot el procés per tal de fer el màxim d’efectiva la seva representació en els òrgans de la Facultat.

L’11 de març es va publicar la llista de candidatures. Hem volgut saber una mica més sobre elles abans de **les votacions que tindran lloc entre el 5 i el 7 d’abril** i conèixer què és el que esperen poder fer com a representants de les aules a la junta. A l'[apartat electoral de la web de la Facultat](#) trobareu totes les dates i documents necessaris per dur a terme les votacions.

En les candidatures individuals hem parlat amb en **Kevin Fernández**, delegat des de fa dos anys, amb la voluntat d'aconseguir "una millora de la qualitat de la docència que tan perjudicada va estar arran de la Covid-19". Es presenta amb l'objectiu de "continuar transmetent i solucionant les mancances que descobrim dia rere dia a la nostra facultat". Considera que no representa cap ideologia, moviment o associació i que no vol instaurar un mandat propi, sinó transmetre i fer efectives les demandes de l'alumnat; "porto dos anys negociant i aconseguint transmetre la veu de l'alumnat del meu grup com a delegat, ara em plantejo com a nou repte transmetre el millor possible les grans veus que conformen la nostra facultat".

En segon lloc la **Gemma Buch**, estudiant de quart del doble grau de Ciència Política i de Sociologia, vol "treballar pels alumnes de la facultat i representar els seus interessos el millor que pugui". Alguns dels seus propòsits, entre d'altres, són; la potenciació de la transparència a la facultat, lluitar per un major impacte de les enquestes del professorat, aconseguir fer balança amb la qüestió d'horaris, sobretot els del doble, que tenen horaris molt fragmentats, i obtenir el dret a avaluació única per tots aquells que treballen.

La tercera candidatura individual d'en **José Luis López Hernández**, amb el **Front d'Estudiants**, davant de la "mercantilització dels estudis i les privatitzacions espera "fer tot el possible perquè a la Facultat estiguin representats els valors de la universitat pública, gratuïta i de qualitat, amb protocols efectius davant de les discriminacions, de l'assetjament i que s'elimini l'assistència com a criteri d'avaluació", entre d'altres propostes.

En les candidatures col·lectives, hem parlat amb **Guanyem la Facultat** que es presenten amb l'objectiu de "fer de la Facultat un lloc més plural, divers i on l'alumnat se senti com a casa". Afirment voler "escoltar a totes i tots" i que, per això, entre les seves propostes s'hi troba; la millora del sistema de comunicació entre el Deganat i l'alumnat i la creació formal d'un Consell d'Estudiants de la Facultat, aconseguir un espai educatiu on les bretxes de desigualtat es vegin reduïdes amb mesures com l'avaluació única justa per les persones que no poden dedicar-se en exclusivitat als seus estudis i, en línies generals, afavorir que l'alumnat pugui fer seu l'espai universitari, tot redissenyant espais de l'edifici per fer-los utilitzables. Si teniu propostes o consultes, podeu contactar amb ells mitjançant aquest [formulari](#).

També hem parlat amb **l'Assemblea de Polítiques i de Sociologia** que presenten 15 membres a les eleccions per "representar l'alumnat, donar-li veu i vot davant de decisions que ens afecten com a part de la facultat". El seu objectiu és aconseguir la revisió constant de les guies docents, amb més referents femenines i el compliment de la docència en català. També, garantir al 100% l'accessibilitat a les instal·lacions de la facultat, que s'hi emplaci més material com microones i endolls i que, com a representants de l'alumnat, puguin ser participants en la presa de decisions econòmiques. A més a més, lluiten per l'avaluació única, protocols d'agressions efectius, una universitat no mercantilitzada i el rebuig al feixisme.

Us desitgem molta sort a la campanya!

Laura Dueñas

Becària de Comunicació

El Saló d'Ensenyament d'enguany ha estat un èxit!

La Setmana de la Formació i el Treball, formada pel Saló de l'Ensenyament, que ha esgotat totes les entrades a la venda, i Futura, ha reunit en conjunt més 85.000 visitants al recinte de Montjuïc des del dimecres 16 a diumenge 20 de març. Aquest èxit de participació confirma el Saló com principal referent a l'hora de triar itinerari formatiu. L'orientació ha tornat a ser una de les grans protagonistes del Saló de l'Ensenyament. I és que els serveis d'orientació habilitats pel Departament d'Educació, el Departament de Recerca i Universitats, així com els que ha disposat el Saló de l'Ensenyament han atès més de 14.000 persones.

Enguany els estudis relacionats amb les ciències de la salut, l'economia, i les enginyeries han estat alguns dels que han despertat més interès entre els nois i noies. Concretament, a l'estand de la UAB els graus de medicina, psicologia, administració i direcció d'empreses, infermeria o enginyeria informàtica o veterinària han estat alguns dels que més consultes han rebut per part dels visitants.

L'estand de la UAB ha representat totes les seves facultats i escoles: Facultat de Biociències, Facultat de Ciències, Facultat de Ciències de l'Educació, Facultat de Ciències de la Comunicació, Facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia, Facultat de Dret, Facultat d'Economia i Empresa, Facultat de Filosofia i Lletres, Facultat de Medicina, Facultat de Psicologia, Facultat de Traducció i d'Interpretació, Facultat de Veterinària i Escola d'Enginyeria.

A l'estand de la facultat de Ciències Polítiques i de Sociologia el professorat de l'equip de deganat dels graus de Ciència Política, Sociologia i Relacions Internacionals, i els alumnes UABers Pau i Jordi, han contestat dubtes o preguntes d'alumnes de secundària i les seves famílies. La majoria de dubtes eren sobre la nota de tall, les sortides professionals, el contingut dels graus en termes d'assignatures, els preus de les matrícules i dels serveis de la UAB com ara el servei de llengües UAB Idiomes o bé sobre els habitatges de la Vila Universitària.

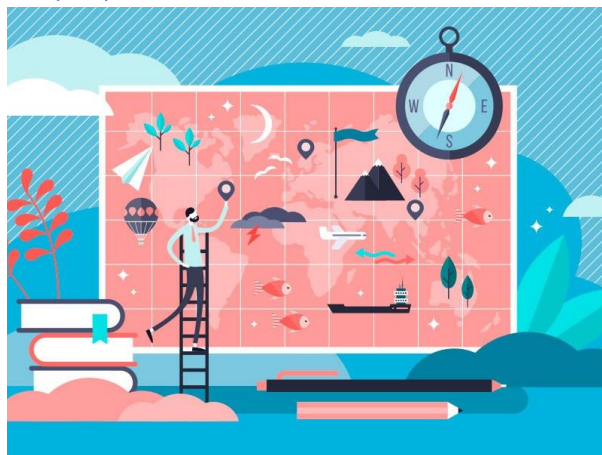
Tant el professorat orientador com els alumnes van destacar la qualitat de la docència i de la recerca, la internacionalització dels estudis de la facultat, la robusta oferta de pràctiques professionals, la interdisciplinarietat dels estudis ja des del primer any comú, així com l'excel·lència del campus de la UAB que porta a l'intercanvi d'experiències entre facultats, i uns serveis de la comunitat universitària que la diferencien de les altres universitats catalanes.

Celebrem l'èxit del Saló, agraiem la feina feta de l'equip de deganat i dels alumnes de l'estand d'orientació, i esperem que cada cop més persones puguin gaudir de la gespa de l'Autònoma.

Dafne Muntanyola

Vicedegana de Comunicació, Professionalització i TFG i professora del Departament de Sociologia

Un informe de l'ICE-UAB proposa redefinir les tutories universitàries

Un projecte de recerca realitzat en el marc del Pla d'Acció Tutorial de la UAB ha analitzat l'estat actual de les tutories a la UAB, amb l'objectiu de fer propostes de millora. L'estudi s'ha basat en un ampli treball de camp (entrevistes i grups de discussió), fet entre abril de 2019 i setembre de 2021, en el que hi va participar personal docent i alumnat de totes les Facultats i Escoles de la UAB.

Recentment s'han fet públics els resultats d'aquest estudi que indiquen que, tant l'alumnat com el professorat, conceben la tutoria d'una manera molt limitada i restringida a aspectes merament acadèmics (consultes sobre exàmens, dubtes sobre el contingut de les classes, seguiment de treballs, etc.). L'informe assenyalava que, en general, es fa un poc ús de les tutories, i tant personal docent com alumnat tendeixen a adoptar un rol excessivament passiu.

Les recomanacions de l'estudi proposen que la tutoria universitària s'hauria d'entendre d'una manera més àmplia, que inclogués també elements dels àmbits personal i professional, dos àmbits actualment desatesos. Es proposa també que la tutoria hauria de tenir en consideració aspectes com l'acompanyament, el suport, l'empatia, la proximitat, les relacions interpersonals, etc., cosa que potencialment afavoriria l'èxit acadèmic, la prevenció de l'abandonament, la projecció professional futura, el benestar personal i emocional, la qualitat docent, etc.

Tot plegat, comportaria la necessitat de fer un reconeixement formal de la figura del tutor/a en la universitat, amb tot el que això implicaria pel que fa a dotació de recursos i definició de les funcions. En aquest sentit, es considera que el paper de la institució (de la UAB) és clau i decisiu en el reconeixement de la tutoria com un indicador real de qualitat en el context universitari i s'advoca per la necessitat d'un model de tutoria universitària més institucionalitzat, que doni resposta a moltes de les dificultats i dèficits que actualment s'identifiquen.

L'estudi proposa un model que: a) defineixi clarament quins àmbits hauria de cobrir la tutoria universitària; b) reconegui institucionalment la figura del tutor/a i la seva tasca, i en defineixi les seves competències; i c) aportí els mitjans i recursos necessaris.

Es considera que, actualment, el professorat té una sèrie de dèficits que li impediria dur a terme una tutoria universitària de qualitat. De manera explícita, s'esmenta la manca de temps i recursos (actualment ocupats per altres tasques), la manca de formació, el desconeixement de serveis de suport existents a la universitat, etc. Per això, les propostes passen per la promoció de activitat tutorial, el reconeixement oficial de la figura tutora, la formació oficial de les figures tutores, el disseny d'una estructura o servei vinculat a l'acció tutorial, etc.

Malgrat els dèficits detectats i les dificultats per avançar vers una acció tutorial més àmplia i complexa, l'estudi observa que tant entre alumnat com entre professorat hi ha tendències de canvi en la direcció proposada. Sembla que les necessitats hi són i estudiants i docents en són cada vegada més conscients.

L'informe anima a visibilitzar els resultats obtinguts, compartir-los i debatre'ls en els diferents espais de la universitat, i iniciar actuacions orientades amb les propostes realitzades.

Josep Lluís Espluga

Coordinador de Sociologia i responsable del PAT a la Facultat

Sessió Pla Europeu de Recuperació i Resiliència (Next Generation EU)

Aquest dijous 24 de març, els alumnes de l'assignatura European Community Policies del Grau de Relacions Internacionals van rebre una sessió pràctica sobre l'execució del Pla Europeu de Recuperació i Resiliència (Next Generation EU) a Espanya. L'expert invitat va ser Joan Rodríguez Salleras, graduat en Dret i Economia per la UPF i actualment tècnic comercial i economista de l'Estat del Ministeri d'Economia i Transformació Digital. A la sessió també van assistir alumnes de l'assignatura 'EU Institutions and Politics' així com del Màster en Integració Europea de la UAB. Aquesta activitat va ser organitzada per la Càtedra Jean Monnet EUPOL de la UAB.

Escriu-nos!

Si ens vols enviar informació perquè la puguem incloure en el butlletí, fer-ne difusió a les xarxes socials o fer-ne una notícia per la web:

Vicedeganat de Comunicació, Professionalització i TFG

comunicacio.fcps@uab.cat

També ens trobaràs a [@politiques](https://twitter.com/politiques) i la web de la Facultat <https://www.uab.cat/centres-docents/politiques-sociologia/>